

bajuk, nehogy még egy középiskolát is a nyakukba vállaljanak. Na, a mi elnökünk kinyújtotta érte a kezét. Benne élt a falu minden magára adó vágyakozása. Kérdezték, mijük van hozzá? Pénzük, telkük, házuk? Semmi sem volt, csak az ambíció.

Sebesen aztán, az egyik egyház belső portáját elcserélték határi földért, telket biztosítottak, a pénzt meghitelezte az állam, az iskola létrejött, 21 év óta működik. Igaz, nem csak Ibrány kapott ilyet vagy szervezett magának, de kapott Demecser, Baktalórántháza, Tiszavasvári, Tiszalök, Gávavencsellő, és egy újabbat Nagykálló. Ezek a középiskolák meggyökereztek mind, egyedül Gáván nem indult meg, mert mire odajutottak volna, elfogyott az állami támogatás. Szerintünk minden iskola jól működik, de legjobban a miénk. Igaz, minden cigány a maga lovát dicséri. Dicsekvés nélkül, volt közöm a gimnáziumunkhoz. Eleitől végig helyettes-igazgatóskodtam benne. 180—220 tanuló párhuzamos osztályokban népesíti be a termeket. Ibrány és Nagyhalász adja a tanulók zömét, de ide járnak Kótaj, Buj, Tiszabercel, Paszab, Tiszarád, Beszterce, Vasmegyer, Tiszatelek arra való gyerekei is. Legtöbbjük bejáró, de a távolabbi falvak gyerekei számára fönntartunk egy minikollégiumot. Amúgy jók a közlekedési viszonyok, télen, nyáron utazhatnak a tanulók.

Természetes kérdés lenne, de anélkül is felelek a 21 éves működésünk eredményességéről. Egykori tanítványaink közül fölnöttek agrónomusok állatorvosok, mérnökök, tanárok, óvónők. Ibrány mai értelmiségének nagy része itt végezte már a középiskolai tanulmányait. Régen senki sem lehetett próféta a saját hazájában.

Ibrány ebben is kivétel lenne?

LELKES ISTVÁN: NOVEMBER